

Ανακοίνωση αποχώρησης 68 μελών της ΔΕΑ

Η παρούσα ανακοίνωση, που υπογράφεται από 68 συντρόφους/σες, εστιάζει στους λόγους αποχώρησής μας από τη ΔΕΑ και δεν σκοπεύει να αναλύσει ολοκληρωμένα και εις βάθος τη συγκυρία και τα καθήκοντα που αυτή θέτει.

Στο τέλος, επισυνάπτεται και η αγγλική της μετάφραση.

Στις αρχές Απρίλη η πλειοψηφία της Κ.Ε. της ΔΕΑ αποφάσισε τη διαγραφή από την οργάνωση των τριών μελών της ΚΕ που εκλέχτηκαν με την εσωκομματική αντιπολίτευση στη Συνδιάσκεψη της οργάνωσης μόλις ένα μήνα πριν. Ο τυπικός λόγος της διάσπασης της ΔΕΑ ήταν η διακίνηση ενός κειμένου διαφωνίας στα μέλη!

Ήταν η πρώτη φορά στα τελευταία 14 χρόνια που εμφανίστηκε συγκροτημένη διαφωνία στη ΔΕΑ, συγκεντρώνοντας, σε αντίξοες εσωκομματικές συνθήκες, την υποστήριξη του 37% των αντιπροσώπων της συνδιάσκεψης. Ήταν επίσης η πρώτη φορά που η Κ.Ε. προχώρησε σε διαγραφές. Η κριτική της μειοψηφίας εστίαζε: α) σε ζητήματα πολιτικών συμμαχιών και ενιαιομετωπικής τακτικής, β) στην ανάγκη αναβάθμισης της αυτόνομης παρέμβασης της ΔΕΑ στο κίνημα και αντίστοιχα των μετωπικών εργαλείων της, γ) σε ζητήματα εσωκομματικής δημοκρατίας.

Μέσα σε ένα μόνο μήνα από τη συνδιάσκεψη, εξαντλήθηκαν οι αντοχές και η «ανοχή» της πλειοψηφίας της ηγεσίας της ΔΕΑ στην εσωτερική πολιτική συζήτηση και αντιπαράθεση. Και μάλιστα παρά την απόφαση της πρόσφατης συνδιάσκεψης για συνέχιση της συζήτησης και τη μη-διάλυση της ομάδας συγκροτημένης διαφωνίας. Τόσο γρήγορα και τόσο εύκολα η ηγεσία επέλεξε τη διάσπαση, επαναλαμβάνοντας τις χειρότερες παραδόσεις οργανώσεων και ρευμάτων της Αριστεράς ξένων προς το ιστορικό

ρεύμα στο οποίο αναφερόμαστε.

Εκ του αποτελέσματος, αποδεικνύεται ότι η ανοχή της ηγεσίας είχε δύο ανελαστικά όρια. Τις αντιλήψεις της για το δημοκρατικό συγκεντρωτισμό, που στο πρώτο πραγματικό τεστ, αποδείχτηκαν αντιλήψεις γραφειοκρατικού συγκεντρωτισμού. Δεύτερο, την τακτική ουράς στο «πλατύ κόμμα» και την εγκατάλειψη της τακτικής του ενιαίου μετώπου. Πρόκειται για δύο αντιλήψεις που λειτούργησαν προσθετικά και σε συνδυασμό. Η πλειοψηφία της ΚΕ τις θεώρησε καθοριστικές για τη φυσιογνωμία της ΔΕΑ, στρατηγικής σημασίας και αμετάκλητες. Πρέπει να την πιστέψουμε.

Ενιαίο μέτωπο ή «πλατύ κόμμα»;

Η ΔΕΑ σχεδόν από την ίδρυσή της εφάρμοσε -και σωστά- πολιτική συμμαχιών με άλλες αριστερές δυνάμεις. Συνέβαλε με ειλικρίνεια στην υπόθεση της κοινής δράσης της Αριστεράς στις μάχες ενάντια στο σύστημα. Οι συμμαχίες της λογοδοτούσαν πάντα στην «τακτική του ενιαίου μετώπου», ταυτοτικό χαρακτηριστικό δικό της και του ρεύματος από το οποίο προέρχεται.

Στη βάση αυτή, η ΔΕΑ εντάχτηκε σε μετωπικά σχήματα με τον αριστερό ρεφορμισμό (ΣΥΡΙΖΑ μέχρι το 2015 και μετά ΛΑΕ), δίνοντας τη μάχη για να αποκτήσουν ριζοσπαστικά-κινηματικά-αντικαπιταλιστικά χαρακτηριστικά. Αντιτάχθηκε στον εκλογικισμό και τη λογική της ανάθεσης. Στις «πλατιές» συμμαχίες με παράγοντες και δυνάμεις προερχόμενες από το ΠΑΣΟΚ ή του συστήματος. Σε όλες τις εκδοχές υποχώρησης απέναντι στον εθνικισμό και το ρατσισμό, καθώς και στη λογική των «πατριωτικών» συμμαχιών. Σε συνδυασμό με την αυτόνομη δράση της μέσα στο εργατικό, το φοιτητικό και το αντιρατσιστικό-αντιφασιστικό κίνημα, ειδικά την περίοδο προ του 2013, η ΔΕΑ κατάφερε να αναπτυχθεί και να συγκεντρώσει αξιόλογο πολιτικό βάρος, αναγνωρίσιμο από μεγάλο τμήμα του κόσμου του κινήματος και της Αριστεράς. Στην πορεία όμως αυτά τα μετωπικά σχήματα άρχισαν να παίρνουν όλο και πιο πολλά χαρακτηριστικά που ξέφευγαν από το ενιαίο μέτωπο και κατέληγαν στην διαμόρφωση

κοινών κομμάτων, αντεπιδρώντας στη φυσιογνωμία της ίδιας της ΔΕΑ. Τα αποτελέσματα μιας τέτοιας διαστρέβλωσης του ενιαίου μετώπου τα βιώσαμε με τον πιο έντονο και οδυνηρό τρόπο μέσα από τις εμπειρίες τόσο του ΣΥΡΙΖΑ (ιδιαίτερα μετά το 2012) όσο και της ΛΑΕ.

Δεν ήταν ενιαιομετωπική τακτική οι σταθερές, αποκλειστικές και μακροχρόνιες πολιτικές συμμαχίες με δυνάμεις του ρεφορμισμού.

Η τακτική του ενιαίου μετώπου μπορεί να επιδιώκεται για «μια ολόκληρη περίοδο», αλλά αυτό δεν μεταφράζεται σε πάση θυσία συμμετοχή σε μακροχρόνια σχήματα αποκλειστικών συμμαχιών με συγκεκριμένα ρεφορμιστικά ρεύματα. Πολύ περισσότερο δεν είναι τακτική ενιαίου μετώπου η μετατροπή των συμμαχικών σχηματισμών σε κόμματα, η συνοικοδόμηση με το ρεφορμισμό κομμάτων που λειτουργούν με την αρχή της υποταγής στην πλειοψηφία. Αυτό παραβιάζει τη βασική αρχή του ενιαίου μετώπου «Χτυπάμε μαζί – βαδίζουμε χωριστά», **δηλαδή συμπράττουμε σε κοινές δράσεις ενάντια στο σύστημα, διατηρώντας η κάθε πλευρά πλήρη ανεξαρτησία.**

Η οικοδόμηση κόμματος με ρεφορμιστική πλειοψηφία, υποχρεώνει, αργά ή γρήγορα, σε «πειθαρχία» στην ισχυρή συνιστώσα. Η διαφωνία των επαναστατών καταλήγει να περιορίζεται κυρίως ή αποκλειστικά προς το «εσωτερικό», υπονομεύοντας την ανεξαρτησία τους, δήθεν για να μην υπονομεύεται η ενότητα του κοινού κόμματος. Τέτοια ήταν η κατάσταση στον ΣΥΡΙΖΑ (ιδιαίτερα μετά το 2012), τέτοια είναι σε μεγάλο βαθμό και στη ΛΑΕ σήμερα. Έτσι, η ρεφορμιστική ηγεμονία ενισχύει τον εκλογικισμό, όπως απέδειξε η εμπειρία του ΣΥΡΙΖΑ.

Επιπρόσθετα, για τις επαναστατικές οργανώσεις αποτελεί θανάσιμη παγίδα **να εμφανίζονται ότι συνοικοδομούν κοινό κόμμα με το ρεφορμισμό**, διότι έτσι «διαβεβαιώνουν» τον κόσμο της Αριστεράς και των κοινωνικών αντιστάσεων ότι για την νίκη των αγώνων χρειαζόμαστε ένα τέτοιο κόμμα, ένα μαζικό ρεφορμιστικό κόμμα, ένα κόμμα «τύπου Τσίπρα» (ή Μπερτινότι ή Λούλα ή Ιγκλέσιας κ.λπ.), κι όχι ένα κόμμα «τύπου Λένιν». Έτσι αναδεικνύεται ψευδώς ο ρεφορμισμός σαν κατάλληλη ηγεσία και

στρατηγική για να δώσει η εργατική τάξη τη μάχη της με το σύστημα. Αν υιοθετούνται ή αφήνονται να αιωρούνται τέτοιες ερμηνείες για το ρεφορμισμό ή, χειρότερα, για μια κυβέρνησή του, μάλιστα σε περίοδο κρίσης, τότε όλοι –και οι επαναστάτες– κινδυνεύουν να χρεωθούν την αναπόφευκτη «προδοσία».

Όλα τα παραπάνω κόστισαν στη ΔΕΑ σε αυτονομία, δυνάμεις, σαφήνεια και αντανakλαστικά, τα τελευταία χρόνια του ΣΥΡΙΖΑ, οπότε σημειώθηκε και η στροφή της οργάνωσης **υπέρ του πλατιού και ενιαίου κόμματος ΣΥΡΙΖΑ και υπέρ της «κυβέρνησης της Αριστεράς».**

Με ευθύνη της ηγεσίας της, η ΔΕΑ δεν έκανε ποτέ μια οργανωμένη συζήτηση απολογισμού της εμπειρίας ΣΥΡΙΖΑ και ειδικά της τελευταίας του περιόδου. Έτσι, αντί να εντοπίσει και διορθώσει τις διολισθήσεις, επαναλαμβάνει το ίδιο λάθος στο πεδίο της ΛΑΕ, αυτή τη φορά σαν φάρσα. Από τον τρόπο συγκρότησής της το 2015, την περίοδο προετοιμασίας και διεξαγωγής της ιδρυτικής της Συνδιάσκεψης το 2016, μέχρι σήμερα. Η ΛΑΕ, χωρίς να είναι ιδιαίτερα «πλατιά», ταυτίζεται πολιτικά με το Αριστερό Ρεύμα και έχει προσλάβει από νωρίς χαρακτηριστικά κόμματος αντί μετώπου. Αναπόφευκτα, επανέρχονται παθογένειες του ΣΥΡΙΖΑ (ουσιαστικά του ρεφορμισμού), στο οικονομικό πρόγραμμα, στις συμμαχίες και στα λεγόμενα «εθνικά». Αλλά και στη δημόσια εκπροσώπηση, με το μονοπώλιο του επικεφαλής και εκφωνήσεις συχνά πολύ πιο προβληματικές κι από τις γραπτές αποφάσεις. Η επανάληψη των ίδιων στρεβλώσεων στη ΛΑΕ, ισχυριστήκαμε ότι απειλεί τη ΔΕΑ με πλήρη εκφυλισμό, ανυποληψία και μοιρολατρική εγκατάλειψη σε μια πορεία που η ίδια ελάχιστα ελέγχει.

Όλα τα παραπάνω δεν σημαίνουν κατ' ανάγκη την εγκατάλειψη των πολιτικών συμμαχιών με τμήματα του ρεφορμισμού, στο όνομα της «επαναστατικής καθαρότητας». Σημαίνουν όμως σημαντικές **αποστάσεις από τους ρεφορμιστές συμμάχους,** απολύτως ορατές στον έξω κόσμο, τη διατήρηση της οργανωτικής και πολιτικής ανεξαρτησίας. Σημαίνουν τη μετατόπιση του κέντρου βάρους της μαζικής πολιτικής των επαναστατικών οργανώσεων στην αυτόνομη σχέση τους με το κίνημα, την εργατική τάξη και τα λαϊκά

στρώματα, με ενίσχυση των δυνάμεων και των μαζικών εργαλείων που διαθέτουν, τόσο στα πεδία διάστασης με τη ρεφορμιστική πολιτική όσο και συνολικά. Σημαίνουν την ισχυροποίηση των ιδεολογικών και πολιτικών αντανακλαστικών του διεθνισμού, του αντιρατσισμού, του αντιεθνικισμού. Της διαχωριστικής «μεταρρύθμιση ή επανάσταση», ως στρατηγικής διαφοράς με άμεση επίπτωση στο πολιτικό σχέδιο, τα αιτήματα και τους τρόπους πάλης σήμερα. Σημαίνουν την επιδίωξη μετωπικών πρωτοβουλιών με κάθε διαθέσιμη δύναμη της ριζοσπαστικής και αντικαπιταλιστικής αριστεράς στο πεδίο του κινήματος και της αντιπαράθεσης με το σύστημα, σε ριζοσπαστική-αντικαπιταλιστική βάση.

Όσον αφορά τη ΛΑΕ σήμερα σημαίνουν ανοιχτή και δημόσια κριτική:

1. στην κυρίαρχη εκφώνηση για τα λεγόμενα «εθνικά» ζητήματα,
2. στο πρόγραμμα «παραγωγικής ανασυγκρότησης»,
3. στην πολιτική συμμαχιών της.

Τέλος, σημαίνουν διεκδίκηση αλλαγής του χαρακτήρα της ΛΑΕ σε πραγματικά μετωπικό σχήμα με δημόσια εκφώνηση που να παραμένει στο έδαφος της συμφωνίας αντί της επιβολής του «στίγματος» της πλειοψηφούσας συνιστώσας.

Αυτή η διεκδίκηση δεν μπορεί να είναι άενη και άνευ κριτηρίων αποτελεσματικότητας. Αφορά συγκεκριμένο χρόνο και, με κριτήριο την επιτυχία ή την αποτυχία, συνεπάγεται συνέχεια και βελτίωση της σχέσης με τους συμμάχους ή διαφορετικά ρήξη και πολιτική αποδέσμευση από τον κοινό φορέα.

Τι Αριστερά χρειαζόμαστε;

Μετά την κρίση του 2008 ο καπιταλισμός δεν έχει ανακτήσει τα χαρακτηριστικά της προηγούμενης περιόδου, τη σχετική σταθερότητα και ευημερία που επηρέαζαν την πλειοψηφία των

δυτικών εργατικών τάξεων παρά τη διαρκή υπονόμευση των κεκτημένων τους από τον νεοφιλελευθερισμό. Δεν έχει βρει στιβαρή απάντηση στα δομικά του προβλήματα, παρά τη μεσοπρόθεσμη σταδιακή-σχετική σταθεροποίησή του στα χρόνια από το 2011 και ύστερα. Αντίθετα, μεταλλάσσεται σε έναν καπιταλισμό της εντεινόμενης αποστέρησης βασικών αγαθών και δικαιωμάτων από την εργαζόμενη πλειοψηφία. Τα στρατηγικά αδιέξοδα παραμένουν, κάνοντας πιθανή μια νέα υποτροπή της κρίσης, διατηρώντας ισχυρά στοιχεία κρίσης ηγεμονίας, με τη μορφή πολιτικής ρευστότητας και αστάθειας, εντεινόμενων ανταγωνισμών στο δυτικό καπιταλιστικό μπλοκ αλλά και στη σχέση του με ανερχόμενες καπιταλιστικές δυνάμεις της «Ανατολής», γενικής στροφής στον πολιτικό αυταρχισμό, ενίσχυσης της ακροδεξιάς, αλλά και ρατσιστικών και φασιστικών κομμάτων και ρευμάτων. Πρόκειται για έναν καπιταλισμό που αυταρχικοποιείται όλο και περισσότερο, μιμούμενος τα καθεστώτα της «Ανατολής» και του «Νότου». Που για να ξεπεράσει τις οξυμμένες οικονομικές αντιφάσεις του προσφεύγει στην επίταση των ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών και τις στρατιωτικές συγκρούσεις, επενδύοντας στα αντίστοιχα ιδεολογικά εργαλεία (ισλαμοφοβία, ρατσισμός, εθνικισμός, милитаризмός κ.λπ.).

Σε αυτές τις συνθήκες, **χρειαζόμαστε μια Αριστερά** που, κατ' αρχάς, να απαντά με σαφήνεια, τόλμη και ταξικό κριτήριο σε όλες τις ιδεολογικές και πολιτικές επιθέσεις του συστήματος, σαν όρο για να μπορεί να παρεμβαίνει για να τις αναχαιτίσει στην πράξη.

α) Μια Αριστερά που να επιμένει. Να οργανώνει αντιστάσεις στη μνημονιακή πολιτική εξαθλίωσης της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ/ΑΝΕΛ επιχειρώντας τη συγκρότηση ενός αποτελεσματικού κινήματος αντίστασης και ανατροπής της λιτότητας. Να εξηγεί αποτελεσματικά και πειστικά ότι η «λιτότητα» και τα «μνημόνια», σε κάθε μορφή, δεν αποτελούν μονόδρομο. Ότι δεν είναι μονόδρομος το διευθυντικό δικαίωμα του μεγάλου κεφαλαίου στην οικονομία και η υποταγή των κυβερνήσεων στα κελεύσματα της ντόπιας και διεθνούς «αγοράς». Μια Αριστερά που να

εκλαϊκεύει ένα πρόγραμμα για την ικανοποίηση των στοιχειωδών λαϊκών αναγκών (εργασία και μισθός, στέγη, κοινωνικές υπηρεσίες και αγαθά) μέσα από μέτρα απαλλοτρίωσης της οικονομικής και πολιτικής εξουσίας του κεφαλαίου (κοινωνικοποιήσεις, φορολογία, εργατικός έλεγχος κ.ο.κ.). Ένα πρόγραμμα που είναι και θα γίνεται εφικτό μόνο μέσα από μαζικούς κοινωνικούς, αντικυβερνητικούς αγώνες για “μνημόνιο στο κεφάλαιο”, που θα μπορεί όμως να αποτελέσει καταστάλαγμα και προωθητικό τους όραμα επειδή θα υπόσχεται άμεση ικανοποίηση των εργατικών-λαϊκών αναγκών. Ένα τέτοιο πρόγραμμα, μεταβατικό προς το σοσιαλισμό κι όχι προς κάποιο «στάδιο» ανέφικτης «φιλολαϊκής» καπιταλιστικής ανάπτυξης, είναι προϋπόθεση ώστε η Αριστερά να εστιάσει στην οικοδόμηση πραγματικών κοινωνικών αντιστάσεων, που θα την κάνουν πραγματικά χρήσιμο πολιτικό εργαλείο, θα αποκαταστήσουν το κύρος της στα μάτια των εργαζόμενων τάξεων με «αποδείξεις» μέσα από τον αγώνα κι όχι με διακηρύξεις κενές περιεχομένου, θα δημιουργήσουν τους όρους για τη δική της ανάπτυξη και για την οργάνωση της αντεπίθεσης «από τα αριστερά και από τα κάτω».

Σε συνθήκες οικονομικής ύφεσης, νέων μέτρων και εξοπλιστικής έξαρσης που προωθεί η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ/ΑΝΕΛ, τίποτε από τα προηγούμενα δεν συμβιβάζεται με λογικές εθνικής ανάπτυξης και βελτίωσης της εθνικής ανταγωνιστικότητας, με εργαλείο τη δραχμή ή την ενίσχυση τμημάτων του μεσαίου κεφαλαίου, π.χ. με διαγραφή των χρεών και δημόσια χρηματοδότηση των επενδύσεών του, όπως λέει η ΛΑΕ. Η εθνική ανάπτυξη και η διαταξική συνεργασία βοηθούν αντίθετα τις «εύκολες» μεθόδους της από τα πάνω εκπροσώπησης, κοινοβουλευτικές ή μιντιακές.

Η ΔΕΑ για πολλά χρόνια συνεισέφερε -σημαντικά για τις δυνάμεις της- στην οικοδόμηση πραγματικών αντιστάσεων στο νεοφιλελευθερισμό, χτίζοντας σωματεία και συνδικαλιστικές παρατάξεις, σε σχολεία και πανεπιστήμια, στο δημόσιο αλλά και στον ιδιωτικό τομέα. Η συμμετοχή της στο ΣΥΡΙΖΑ λογοδοτούσε, αρχικά, στην ενίσχυση αυτών των αντιστάσεων με τη συμμετοχή περισσότερων αριστερών δυνάμεων. Όμως, τα τελευταία αρκετά

χρόνια πολλές τέτοιες πρωτοβουλίες είτε παρήκμασαν είτε χάθηκαν. Εν μέρει αυτό έγινε για λόγους που άπτονται της δημοκρατικής λειτουργίας (δυσανεξία και απουσία δυσάρεστων απολογισμών εκ μέρους της ηγεσίας), εν μέρει λόγω της επικέντρωσης στο «πλατύ κόμμα». Η παρέμβαση στην κοινωνία συχνά βρισκόταν εκτεθειμένη από το «στίγμα» του «πλατιού κόμματος» (είτε του ύστερου ΣΥΡΙΖΑ είτε σήμερα της ΛΑΕ).

β) Μια Αριστερά που να αντιπαλεύει συστηματικά το ρατσισμό και τον εθνικισμό. Να καταπολεμά διεξοδικά τους εθνικιστικούς μύθους της Ελλάδας που δήθεν «απειλείται, αμύνεται και αναγκαστικά εξοπλίζεται» απέναντι σε «προαιώνιους εξωτερικούς εχθρούς», δήθεν για τα «εθνικά δίκαια» κι όχι για τα συμφέροντα της ελληνικής άρχουσας τάξης. Να αποκαλύπτει την επιθετικότητα του ελληνικού υποϊμπεριαλισμού απέναντι σε ανταγωνιστές -όπως ο τουρκικός υποϊμπεριαλισμός ή πολύ πιο αδύναμα κράτη όπως η Δημοκρατία της Μακεδονίας- τη συμμετοχή του στην κλιμάκωση της έντασης και τη συνενοχή του για τα τυραννικά καθεστώτα και τους πολέμους που σαρώνουν τη Μέση Ανατολή. Να αποκαλύπτει και να εξηγεί ότι η συμμετοχή του ελληνικού καπιταλισμού σε ιμπεριαλιστικούς άξονες (όπως Ισραήλ- Ελλάδα-Κύπρος-Αίγυπτος) και στους γενικότερους ιμπεριαλιστικούς σχεδιασμούς στην ευρύτερη περιοχή δεν γίνεται για λόγους «δουλοπρέπειας» αλλά γιατί έτσι εκτιμά ότι θα υπηρετήσει καλύτερα τα συμφέροντά του. Μόνο στη βάση μιας τέτοιας ταξικής και διεθνιστικής προσέγγισης, που θα καθοδηγεί την παρέμβασή της στους χώρους δουλειάς και εκπαίδευσης και στους δρόμους, μπορεί η Αριστερά να αντιπαρατεθεί αποτελεσματικά στις μεθοδεύσεις της ελληνικής άρχουσας τάξης και του ισχυρών ιμπεριαλιστικών χωρών. Μόνο έτσι μπορεί να ασκεί κριτική σε μια κυβέρνηση που τιτλοφορείται «αριστερή», ενώ εισηγείται κι εφαρμόζει ανοιχτά ρατσιστικές, εθνικιστικές και φιλοπόλεμες πολιτικές.

Και όχι στη βάση των «εθνικών συμφερόντων», στο όνομα των οποίων θα αποδέχεται τις στρατιωτικές δαπάνες, θα επιλέγει συμμαχίες με το έναν ή άλλον ισχυρό ιμπεριαλιστή (Ρωσία ή

NATO), θα καταγγέλλει μονομερώς τον τουρκικό υποϊμπεριαλισμό απ' τη σκοπιά των «εθνικών συμφερόντων» όπως ο συστημικός εθνικισμός, δεν θα αναγνωρίζει το δικαίωμα του αυτοπροσδιορισμού στο γειτονικό μακεδονικό λαό και θα απαλείφει μονίμως τις επιθετικές τάσεις και εκδηλώσεις του ελληνικού καπιταλισμού.

Όσον αφορά τη ΛΑΕ, τα μεγάλα προβλήματα της πολιτικής της άποψης καταγράφηκαν δημόσια, με μεγάλη ένταση και καθαρότητα, το τελευταίο διάστημα. Όσον αφορά τη ΔΕΑ, οι διαφωνίες εντός της είχαν ενταθεί από την προηγούμενη χρονιά, για την καταγραφή και τις απόψεις που χρεωνόταν η οργάνωση μαζί με τη ΛΑΕ, βάσει των γενικών μας εκτιμήσεων για την περίοδο (αδιέξοδα του καπιταλισμού, όξυνση ιμπεριαλιστικών αντιπαραθέσεων κ.λπ.) και τον ελληνικό καπιταλισμό. Υποχωρώντας διαρκώς, σε μια μάταιη προσπάθεια αναζήτησης κοινών παρονομαστών με την κυρίαρχη συνιστώσα, η ηγεσία της ΔΕΑ διολίσθαινε διαρκώς, από τον καιρό του ΣΥΡΙΖΑ αλλά και στη ΛΑΕ, σε οδυνηρούς συμβιβασμούς και υποτιμήσεις ακόμα και για ζητήματα ταυτοτικά, στην αρχή στην πράξη, αργότερα και στη θεωρία. Η αντιρατσιστική παρέμβαση ήταν το πρώτο θύμα αυτής της υποβάθμισης. Υπονομεύτηκε μέσα από μια προσπάθεια να χωρέσει όλος ο κόσμος του αντιρατσιστικού ακτιβισμού στο στενό κορσέ του «κεντρικοπολιτικού» ΣΥΡΙΖΑ και μετά στον ακόμη στενότερο της ΛΑΕ. Πιο πρόσφατα, ήταν χαρακτηριστική η άρνηση της ηγεσίας της ΔΕΑ να αναλάβει οποιαδήποτε εξωστρεφή πρωτοβουλία για το Μακεδονικό τον καιρό που αυτό «έκαιγε» και μετέπειτα οποιαδήποτε αντιπολεμική πρωτοβουλία που να αντιπαρατίθεται στον ελληνικό εθνικισμό και τους εξοπλισμούς του στο πλαίσιο του ελληνο-τουρκικού ανταγωνισμού, προκειμένου να μη διαταραχθεί η ενότητα του «κοινού εγχειρήματος».

Υ) Χρειαζόμαστε μια Αριστερά που, βάσει των προηγούμενων, θα αναζητεί συμμαχίες πρωταρχικά στους κοινούς αγώνες με άλλες αριστερές, ταξικές δυνάμεις, υποτάσσοντας κάθε εκλογική στοχοθεσία σε αυτό το χαρακτήρα παρέμβασης. Κι όχι μια Αριστερά που θα βλέπει την εκλογή βουλευτών σαν αυτοσκοπό για

να συντηρεί το μηχανισμό της και θα καταλήγει να αναζητεί ευκαιριακές συμμαχίες με τυχάρπαστα ή εθνικιστικά μορφώματα και παράγοντες.

Όσο πλησιάζουν οι εκλογές και όσο η ΛΑΕ δεν διορθώνει λόγο και έργα, τόσο η ηγεσία της θα πυκνώνει τις προτάσεις εκλογικής ή πολιτικής σύμπραξης σε κάθε «αντιμνημονιακή» και «πατριωτική» δύναμη εκτός της Αριστεράς, φτάνοντας μέχρι την Πλεύση, την Ελεύθερη Ελλάδα, ίσως και το ΕΠΑΜ. Πάνω σε αυτά, τα τελευταία τρία χρόνια η ηγεσία της ΔΕΑ έχει επιλέξει, με παροδικές ταλαντεύσεις λόγω εσωτερικών και εξωτερικών πιέσεων, να αποφεύγει την ανοιχτή κριτική στους συμμάχους. Ανέχτηκε στην πράξη τις πιο παράδοξες δημόσιες εμφανίσεις της ΛΑΕ με εθνικιστές και ρατσιστές, από την ομιλία Καζάκη στη Συνδιάσκεψη της ΛΑΕ μέχρι πρόσφατα την παρουσία της ΛΑΕ σε εκδηλώσεις εθνικιστικών δυνάμεων. Παράλληλα, την ίδια στιγμή που κατά κανόνα υπερψήφιζε όλες τις αναφορές σε «πατριωτικές» συμμαχίες στις αποφάσεις των ΠΣ της ΛΑΕ, αρνιόταν να θέσει επί της ουσίας το ζήτημα της πλουραλιστικής δημόσιας εκπροσώπησης και απέφευγε τη δημόσια εμφάνιση στελεχών της ΔΕΑ σε ΜΜΕ για να προστατέψει την ενότητα της ΛΑΕ.

Η συγκέντρωση των δυνάμεων της μαχόμενης Αριστεράς πιθανότατα θα αφορά διαφορετικές δυνάμεις στα διαφορετικά, κάθε φορά, μέτωπα. Όμως, πρέπει να γίνεται ειλικρινά, χωρίς τεχνητούς αποκλεισμούς. Με την εκδίωξη ακόμη και όσων εισηγήθηκαν μια τέτοια τακτική στο εσωτερικό της, παρόλο που για πολλά χρόνια πάλεψαν μέσα από τις γραμμές της, η ΔΕΑ -δυστυχώς- έχει πάψει πλέον να είναι χρήσιμη γι' αυτούς τους σκοπούς.

Πιστεύουμε ότι για την πλειοψηφία των αγωνιστών τα παραπάνω πρέπει να αποτελούν κοινή βάση. Για εμάς, επιπρόσθετα, είναι αλληλένδετα με έναν παράγοντα που εκλείπει: ισχυρή επαναστατική Αριστερά με αντίστοιχες άγκυρες στη θεωρία και τη μαζικότητα. Μια τέτοια αριστερά δεν μπορεί να υπάρξει χωρίς δημοκρατική συγκρότηση.

Γραφειοκρατικός ή δημοκρατικός συγκεντρωτισμός;

Οι παραπάνω θέσεις και επεξεργασίες δεν είναι ολοκληρωμένες ή «αυταπόδεικτες» για τις οργανώσεις της Αριστεράς. Είναι απαραίτητη η διαρκής επικαιροποίηση και επαλήθευση μέσα από την πράξη και τη ζωντανή εμπειρία. Είναι, επομένως, απαραίτητο να περνούν τη βάσανο του διαλόγου, μέσα στις οργανώσεις, αλλά και με την πρωτοπορία των αγώνων και την κοινωνία. Αυτό μπορεί να γίνει μόνο με ένα δημοκρατικό εσωκομματικό καθεστώς που να ευνοεί την οργανωμένη πολιτική συζήτηση-αντιπαράθεση, χωρίς ταυτόχρονα να υποχωρεί από την ανάγκη της οργανωμένης κοινής δράσης. **Υποστηρίζουμε το δημοκρατικό συγκεντρωτισμό σαν μέθοδο συγκρότησης, λειτουργίας και παρέμβασης των επαναστατικών οργανώσεων. Ωστόσο, είναι τόσο διαδεδομένες οι στρεβλώσεις του και τόσο συχνά τα πολιτικά εγκλήματα που έχουν γίνει στο όνομά του, ώστε απαιτείται να αποκατασταθεί το πραγματικό του περιεχόμενο.**

Δημοκρατικός συγκεντρωτισμός δεν είναι η «ενιαία σκέψη», ούτε η ενότητα στην άποψη σε ζητήματα τακτικής, αλλά η ενότητα στη δράση. Δεν είναι η «ιδιοκτησιακή» αντίληψη για την οργάνωση στο πλαίσιο της οποίας τίποτε δεν είναι νόμιμο αν δεν εκπορεύεται και επικυρώνεται εκ των προτέρων από την πλειοψηφία της Κ.Ε. Τέλος, δημοκρατικός συγκεντρωτισμός δεν σημαίνει δημοκρατία για τις εβδομάδες που διαρκεί η προσυνδιασκεπτική διαδικασία και απόλυτο «διευθυντικό δικαίωμα» της πλειοψηφίας της Κ.Ε. για όλον τον υπόλοιπο χρόνο. Τα δικαιώματα των μελών δεν εξαντλούνται στο να μιλούν και να ψηφίζουν στη συνδιάσκεψη, αλλά αφορούν τον έλεγχο της ηγεσίας και τη συνδιαμόρφωση της πολιτικής μέσα από ανοιχτή συζήτηση.

Σε τελική ανάλυση, η λειτουργία οποιασδήποτε οργάνωσης θέλει να ξεπερνά το επίπεδο μιας **σέχτας** που απλά εμπιστεύεται τους αρχηγούς της, βασίζεται στην πολιτική πειθώ, την εξωστρέφεια και την πρακτική επαλήθευση. Όμως, η πειθώ προϋποθέτει την ελεύθερη έκφραση των διαφωνιών, την συντροφική αντιπαράθεση.

Αυτό είναι δυο φορές πιο αναγκαίο σε οργανώσεις που θέλουν να πάνε κόντρα στη «μέση συνείδηση» αλλά έχουν μικρές δυνάμεις, αφού αυτές ειδικά πρέπει να εμπνέουν και να αξιοποιούν κάθε διαθέσιμο ανθρώπινο πόρο. Όταν δεν υπάρχουν επιτυχίες της ηγεσίας που να επιβεβαιώνουν την ορθότητα της γραμμής, αλλά αντίθετα αποτυχίες, όταν δεν ενισχύεται η σχέση με τις κοινωνικές αντιστάσεις, τους μαζικούς χώρους και την εργατική τάξη αλλά αντίθετα αποδυναμώνεται, όταν η ηγεσία είναι ανίκανη να αναγνωρίσει τα λάθη της, κάθε απόπειρα επιβολής πειθαρχίας «καταντά πιθηκισμός» (Λένιν).

Το κλειστό μοντέλο «καθοδήγησης» της ΔΕΑ είναι μια κακή κληρονομιά της ΙΣΤ. Σύμφωνα με αυτό, είναι ακριβώς τα πιο σοβαρά λάθη της ηγεσίας που δεν πρέπει να αναγνωρίζονται, επειδή θίγουν το «κύρος» της. Η ηγεσία αναγορεύεται σε πεμπτουσία της οργάνωσης ως το τάχα σταθερότερο έρεισμά της, παραδόξως ακόμη περισσότερο όταν οι αποτυχίες της αποδυναμώνουν την οργάνωση. Αυτή η «κουλτούρα» φτάνει να απαγορεύει πρακτικά ακόμη και την «εκτός διαδικασιών» ατομική συζήτηση μεταξύ συντρόφων, πολύ περισσότερο τη διακίνηση κειμένων διαφωνίας μέσα στην οργάνωση. Πρόκειται για αντίληψη που υπονομεύει την πολιτική συζήτηση, ενώ εμποδίζει την πολιτικοποίηση των μελών και τον έλεγχο τους επί της ηγεσίας. Δεν είναι τυχαίο ότι η στροφή στο «πλατύ κόμμα» επιβλήθηκε σταδιακά στα χρόνια που η ΔΕΑ δεν είχε κάνει Συνδιάσκεψη (2010-2013), χωρίς θεωρητική τεκμηρίωση και ερήμην των μελών.

Ένα νέο ξεκίνημα

Η ΔΕΑ ήταν οργάνωση της επαναστατικής αριστεράς που επιχείρησε μια διπλή διαφοροποίηση:

Από το σεχταρισμό: Την απαίτηση για συνολικές πολιτικές συμφωνίες που προσιδιάζουν σε πρόγραμμα κόμματος για να υπάρξουν ακόμη και στοιχειώδεις κοινές δράσεις, την αντίληψη ότι η οργανωτική και διοικητική προεξόφληση της πολιτικής

ηγεμονίας του «κόμματος» είναι προϋπόθεση για το μέτωπο, τη συνεπαγόμενη αντίληψη για μέτωπο-«παράρτημα» του κόμματος κ.λπ.

Από τον οπορτουνισμό: Την υποτίμηση του προγράμματος, την υποτίμηση της επικαιρότητας της διαχωριστικής «μεταρρύθμιση ή επανάσταση», τις αντιλήψεις κομματικής συνοικοδόμησης με το ρεφορμισμό, τις αντιλήψεις για το μέτωπο σαν υποκατάστατο του «κόμματος» το οποίο τάχα είναι πλέον ξεπερασμένο, τις αντιλήψεις του αντιπολιτικού και «αντι-κομματικού» κινηματισμού κ.λπ.

Η ΔΕΑ ανέλαβε την ευθύνη να δικαιώσει μια μη σεχταριστική γραμμή που στηριζόταν σε δύο θεμελιώδεις πυλώνες: Ενιαίο μέτωπο και οικοδόμηση επαναστατικής οργάνωσης και επαναστατικής αριστεράς. Η ΔΕΑ δυστυχώς έχει εγκαταλείψει αυτούς τους πυλώνες και δεν υπηρετεί πια τον αρχικό της στόχο. Σε ό,τι μας αφορά, αντιλαμβανόμαστε τη δική μας ευθύνη γι' αυτή την διπλή αποτυχία, κυρίως επειδή υποτιμήσαμε το πρόβλημα και καθυστερήσαμε την οργανωμένη αντίδρασή μας. Ωστόσο, ο στόχος παραμένει.

Στο εξής, θα συνεχίσουμε να δίνουμε την ίδια μάχη έξω από τη ΔΕΑ, επιμένοντας στην ανάγκη συγκρότησης ανεξάρτητης επαναστατικής οργάνωσης ως όρο για την αποτελεσματική παρέμβαση στην κοινωνία, με στόχο τη σοσιαλιστική ανατροπή. Με εφόδια: Την πείρα, πικρή αλλά και γόνιμη, από όλα τα τελευταία χρόνια. Την παράδοση του επαναστατικού μαρξισμού και του ιστορικού ρεύματος στο οποίο αναφερόμαστε, από τον Μαρξ, την 1η Διεθνή και την Κομμούνα, την Οκτωβριανή επανάσταση, τον Λένιν, τον Τρότσκι, τη Λούξεμπουργκ και τον Γκράμσι. Τη θέληση να συμμετάσχουμε με όλες μας τις δυνάμεις στους κοινωνικούς-ταξικούς και πολιτικούς αγώνες.

Στο πεδίο της κοινής δράσης και των συμμαχιών, θα συνεχίσουμε να επιδιώκουμε, σε χώρους, γειτονιές και θεματικές, κοινές κινηματικές και πολιτικές πρωτοβουλίες μαζί με τους συντρόφους και τις συντρόφισσες της ΛΑΕ, όπου κρίνουμε πως είναι γόνιμο

για το κίνημα και την αριστερά. Αλλά μαζί και με όσους/όσες έχουν αποχωριστεί τον ΣΥΡΙΖΑ και τη ΛΑΕ, μαζί με τους συντρόφους της ΑΝΤΑΡΣΥΑ και της υπόλοιπης ριζοσπαστικής-αντικαπιταλιστικής Αριστεράς.

Μπροστά στις μεγάλες προκλήσεις που έρχονται και παρά τις δυσκολίες για όλη την κοινωνική και πολιτική Αριστερά, συνειδητοποιούμε ότι δεν θα λείψουν οι ευκαιρίες, μέσα από μάχες και διεργασίες, να σφυρηλατηθεί το «μέταλλο» που θα αντέξει στις υψηλές θερμοκρασίες της ταξικής πάλης τα επόμενα χρόνια και θα προετοιμάσει μια νέα αντεπίθεση ενάντια στο σύστημα. Εκατό χρόνια από την Οκτωβριανή επανάσταση και πενήντα από τον «παγκόσμιο Μάη», είμαστε απ' αυτούς και αυτές που «θυμούνται την επανάσταση».

Αγγελίδου Λένα

Αδαμόπουλος Τάσος

Ακριβός Σωκράτης

Αλεξάκη Γιάννα (Δανία)

Αναστασάκη Ερωφίλη

Αναστασάκης Στέλιος (Γερμανία)

Αντωνίου Ελένη

Ατσαλής Γιάννης

Αυγουστάτος Μάριος

Βαγενάς Χρήστος

Βελισσάριος Αντρέας

Γαρίδη Έφη

Γεωργιάδου Γιούλη

Δημάκη Γιώτα

Δημάκης Βασίλης

Δημάκης Δημήτρης

Διαλυνάς Κώστας

Ζαμπετάκη Γωγώ

Κ. Μαρίνα

Κ.Ερνεστίνα

Κατόπης Χρήστος

Κατσιγιάννης Γιώργος

Κοκκινάρης Γιώργος

Κοκκίνης Αποστόλης

Κονταξής Γιώργος

Κοσμάς Πάνος

Κούρκουλας Θανάσης

Κυριαζής Γιώργος

Λιγάσης Βαγγέλης

Λιοσάτος Αλέξης

Λ.Βίκυ

Λίτσκα Κατερίνα

Λουπέτης Δημήτρης

Λυμπίκη Διώνη

Μακρυγιάννης Γιώργος

Μανωλέσου Δανάη

Μαρούση Μαρία

Μορέλλα Σοφία

Μορέλλας Βασίλης

Μούρτη Χρυσάνθη

Μπαλτατζή Γεωργία

Μπενάτου Ελένη

Μπίτρι Λαμπρινή

Μπούρας Κώστας

Ντάνης Βασίλης

Ορταντζόγλου Γιώργος

Παλαμπουικίδου Γιάννα

Πανταζή Κωνσταντίνα

Πανταζής Δημήτρης

Π.Λίνα

Παπαδοπετράκη Δανάη (Ολλανδία)

Παπαγεωργίου Έλενα

Παπαδόπουλος Χάρης

Παπακώστας Βασίλης

Παπανίκου Κωνσταντία

Παπαστάθης Θανάσης

Περάκης Κωνσταντίνος

Ράλλης Παναγιώτης

Σαρδέλη Χριστίνα

Σκαμπά Αθηνά

Σταματόγιαννη Κική

Στουπάκης Σπύρος

Τσεκούρας Αλέξανδρος

Τσεκούρας Παύλος

Τσιτσάκη Γεωργία

Φάκαρος Ελισσαίος

Χασάπη Γεωργία

Χασάπη Σάσα

Statement concerning the split from DEA (Internationalist Workers' Left)

(the present public Statement, which is signed by 68 comrades, focusses on the reasons of our split from DEA and does not intend to analyse fully and in depth the present conjuncture and the duties it poses.)

In the beginning of April the majority of DEA's Central Committee (CC) decided to expel from the organisation the three members of the CC that had been elected by the internal opposition in the National Meeting of the organisation just one month before. The official reason of splitting DEA was the distribution of a document of disagreement to the membership! It was the first time in the last 14 years that a concerted disagreement appeared in DEA, amassing, in hostile internal

conditions, the support of 37% of the National Meeting representatives. It was also the first time that the CC proceeded to expel members from the organisation. The minority criticism focussed: **a)** on issues of political alliances and united front tactics, **b)** on the need to upgrade DEA's autonomous intervention in the movement and correspondingly its front-toolkit, **c)** on issues of internal democracy.

Within just a month of the National Meeting, the deposits of endurance and "tolerance" of the majority of DEA's leadership with respect to internal political discussion and debate were depleted. And that was despite the decision of the recent National Meeting to continue the discussion and not dismantle the organized dissident group. So quickly and so easily did the leadership choose the split, repeating the worst traditions of organisations and currents of the Left that are foreign to the historical current on which we draw.

Judging by the result, it was proven that the leadership's tolerance had two rigid limits. Firstly, their views on **democratic centralism**, which upon the first real test proved to be views of bureaucratic centralism. Secondly, **the tactic of tailism towards the "broad party"** and the abandonment of the united front tactic. These are two views that functioned on top of and in conjunction with each other. The majority of the CC considered them definitive for DEA's character, of strategic importance and irrevocable. We have to believe them.

United front or "broad party"?

DEA has almost since its foundation applied – and rightly so – a policy of alliances with other left forces. It has honestly contributed to the cause of joint action of the Left in the struggles against the system. Its alliances always answered to the "united front tactic", a characteristic of its own identity and of that of the current from which it originates.

On this basis, DEA joined front formations with left reformism (SYRIZA until 2015 and then LAE), struggling for them to obtain radical/movement/anticapitalist characteristics. It took a stand against election-centred politics and the mentality of non-participation (“leave it to the delegates”). Against “broad” alliances with players and forces coming from PASOK or tied to the system. Against all versions of concessions to nationalism and racism, as well as the mentality of “patriotic” alliances. In conjunction with its autonomous action within the labour, student and antiracist-antifascist movements, especially in the period before 2013, DEA managed to develop and to amass substantial political weight, which was recognisable by a large portion of the people in the movement and the Left. In the course of events, however, these front formations started to increasingly exhibit characteristics that diverged from the united front and ended in forming joint parties, in turn influencing the character of DEA itself. We have experienced the results of such a distortion of the united front in most intense and painful ways through the experiences of both SYRIZA (especially after 2012) and LAE.

The stable, exclusive and long-lived political alliances with forces of reformism were not a united front tactic. The united front tactic may be pursued for “an entire period”, but this does not translate to a participation at any cost in long-lived formations of exclusive alliances with specific reformist currents. Even more so, it is not a united front tactic to transform alliance formations into parties, to build together with reformism parties that function on the principle of submission to the majority. This violates the basic principle of the united front “We strike together – we walk separately”, **namely we act together in joint actions against the system, with each side retaining full independence.**

Building a party with reformist majority obliges, sooner or later, to “comply” with the most powerful component. The

revolutionaries' disagreements end up limited mostly or exclusively to the "interior", undermining their independence, ostensibly in order not to undermine the unity of the common party. Such was the situation in SYRIZA (especially after 2012), and so it is to a large degree in LAE today. Thus the reformist leadership reinforces election-centred politics, as the experience of SYRIZA has proven.

In addition, it is a lethal trap for revolutionary organisations to **appear to build a common party together with reformism**, because in this way they "assure" the people of the Left and the social resistance that in order to claim victories in our struggles we need such a party, a mass reformist party, a party of the "Tsipras type" (or Bertinotti or Lula or Iglesias etc) and not a party of the "Lenin type". Thus, reformism is falsely given prominence as an appropriate leadership and strategy for the working class to fight its struggle against the system. If such interpretations of reformism – or, worse, of a reformist government – are adopted or left hanging in the air, and moreover in a crisis period, then everyone – including revolutionaries – is in danger of being credited with the inevitable "betrayal".

All of the above have cost DEA in terms of autonomy, membership, clarity and reflexes during the last years of SYRIZA, at the time of the organisation's turn **in favour of the broad and united SYRIZA party and in favour of the "government of the Left"**.

Under the responsibility of its leadership, DEA never held an organised discussion to evaluate the SYRIZA experience and especially its last period. Thus, instead of detecting and correcting missteps, they are repeating the same mistake in the field of LAE, this time as a farce. From the way LAE was constructed in 2015, the period of preparing and conducting its foundational National Meeting in 2016, to today. LAE, without being especially "broad", is politically identified with the Left Current and acquired early on the

characteristics of a **party** instead of a front. Inevitably, pathologies of SYRIZA (essentially of reformism) return, with respect to the financial plan, the alliances and the so-called “national matters”. But also in public representation, with the monopoly of the one in charge and public statements often much more problematic than even the written resolutions. We have claimed that repeating the same distortions in LAE threatens DEA with complete degeneracy, disrepute and fatalistic surrender to a course that they have almost no control over.

All of the above do not necessarily mean the abandonment of political alliances with sections of reformism, in the name of “revolutionary purity”. They do however mean substantial **distances from the reformist allies**, absolutely visible to the outside world. They mean maintaining organisational and political independence. They mean shifting the centre of gravity of the mass politics of revolutionary organisations to **their autonomous relationship** with the movement, the working class and the popular strata, by strengthening forces and mass tools at their disposal, both in areas of divergence from reformist politics and on the whole. They mean **empowering the ideological and political reflexes** of internationalism, antiracism, antinationalism. Of the “reform or revolution” dividing line as a strategic contrast with immediate consequence on the political plan, the demands and the ways of struggle today. They mean **pursuing initiatives to build a front with every available force** on the radical and anticapitalist left in the field of the movement and of the confrontation with the system, **on a radical-anticapitalist basis.**

As regards LAE today, they mean open and public criticism:

1. of the dominant narrative on the so-called **“national”** matters,
2. of the **“productive reconstruction”** programme,
3. of its **alliance policy.**

Finally, they mean seeking to change LAE's character to a real **front formation** with a public appeal that remains on the grounds of **agreement** instead of imposition of the majority component's "mark".

This seeking cannot be of indefinite duration and irrelevant of effectiveness. It concerns a specific time and, judging by success or failure, entails a continuation and improvement of the relationship with the allies or alternatively a rupture and political disengagement from the common political carrier.

What sort of Left do we need?

After the 2008 crisis, capitalism has not recovered the characteristics of the previous period, the relative stability and prosperity that affected the majority of western working classes despite neoliberalism constantly undermining their vested rights. Capitalism has not found a firm answer to its structural problems, despite its midterm gradual-relative stabilisation in the years since 2011. On the contrary, it is transforming into a capitalism of intensifying dispossession of the working majority in terms of basic goods and rights. Strategic dead-ends do remain, making a new relapse of the crisis probable, retaining powerful elements of a hegemony crisis, in the form of political fluidity and instability, of intensifying competitions in the western capitalist block but also in its relation to rising capitalist forces of the "East", of a general turn to political authoritarianism, of reinforcement of the far right, but also of racist and fascist parties and political currents. This is a capitalism that is becoming more and more authoritarian, mimicking the regimes of the "East" and the "South". A capitalism that, in order to overcome its heightened financial contradictions, resorts to inflaming imperialistic competitions and military conflicts, investing in the corresponding ideological tools (islamophobia, racism, nationalism, militarism, etc).

In these conditions, **we need a Left** that, first and foremost, answers all ideological and political attacks by the system with clarity, boldness and a class criterion, as a prerequisite for it to be able to intervene to prevent them in practice.

1. A Left which persists. Which organises resistance to the memorandum politics of destitution by the SYRIZA/ANEL government through attempting the construction of an effective movement of resistance and overturn of austerity. Which explains effectively and convincingly that “austerity” and “memoranda”, in every form, are not a one-way path with no alternatives; that neither are the managerial prerogative of large capital in the economy and the submission of governments to the dictates of the local and international “market”. A Left that popularises a programme to satisfy elementary popular needs (work and salary, accommodation, social services and goods) through measures of expropriating the financial and political power of capital (socialisations, taxation, workers’ control and so on). A programme that is and will become achievable only through mass social, anti-government struggles for a “memorandum on capital”, which will nevertheless be able to constitute a crystallisation and promoting vision of those struggles because it will promise an immediate satisfaction of workers’/popular needs. Such a programme, transitional towards socialism and not towards some “stage” of an unachievable “pro-people” capitalist development, is a prerequisite for the Left to focus on constructing real social resistance. Which will make the Left an actually useful political tool, will restore its status in the eyes of the working classes with “proof” through struggle and not through declarations void of content, will create the terms for its own development and for the organisation of the counterattack “from the left and from below”.

In conditions of economic recession, new measures and armament hikes, furthered by the SYRIZA/ANEL government, none of the aforementioned is compatible with mentalities of national development and improvement of national competitiveness, using the drachma or the reinforcement of parts of medium-sized capital, e.g. by erasing their debts and publicly funding their investments, as LAE claims. Instead, national development and cross-class collaboration support the “easy” methods of parliamentary or media representation from above.

For many years DEA has contributed – substantially for its size – to building real resistance to neoliberalism, by building trade unions and union factions, in schools and universities, in the public but also the private sector. Its participation in SYRIZA initially answered to the reinforcement of that resistance through the participation of more left forces. However, during the last several years many such initiatives either declined or were lost. This was partly due to reasons pertaining to democratic function (low accountability, avoidance of unpleasant evaluations of realised plans on the leadership’s part), partly due to the focus on the “broad party”. The “mark” of the “broad party” (either later SYRIZA or today LAE) was often compromising our outbound intervention.

2. A Left which systematically fights racism and nationalism. Which thoroughly combats the nationalistic myths of Greece that ostensibly “is under threat, defends itself and necessarily arms itself” against “age-old outside enemies”, ostensibly for the “national rights” and not for the interests of the ruling class. That uncovers the aggression of greek sub-imperialism against competitors – such as turkish sub-imperialism or much weaker states such as the Republic of Macedonia – its participation in escalating the tension and its complicity in the tyrannical regimes and the wars that plague the Middle East. That uncovers and explains that

the participation of greek capitalism in imperialist axes (such as Israel-Greece-Cyprus-Egypt) and in the more general imperialist designs in the broader area is not done for reasons of "servility" but because greek capitalism estimates that in this way it will better serve its interests. Only on the basis of such an internationalist and class approach, which guides its intervention in workplaces and educational institutions and in the streets, can the Left effectively confront the machinations of the greek ruling class and of the powerful imperialist countries. Only in this way can it criticise a government that bears the title of "left", while proposing and implementing openly racist, nationalistic and pro-war politics. And not on the basis of "national interests". In the name of which it will accept military spending; It will choose alliances with this or that powerful imperialist (Russia or NATO); it will unilaterally denounce turkish sub-imperialism from the perspective of "national interests" similarly to what systemic nationalism does; it will not recognise the neighbouring macedonian people's right to self-determination and it will constantly efface the aggressive tendencies and manifestations of greek capitalism.

As regards LAE, the big problems of its political view have gone on public record, with great intensity and clarity quite recently. As regards DEA, its internal disagreements had intensified last year already, about the public appearances and the views that the organisation was credited together with LAE, based on our general estimates concerning the period (dead-ends of capitalism, escalation of imperialist confrontations etc) and concerning greek capitalism. Constantly retreating, in a vain attempt to seek common ground with the dominant member party, DEA's leadership constantly slipped, since the time of SYRIZA but also in LAE, making painful compromises and understatements even on matters of

identity, initially in action, later also in theory. Antiracist intervention was the first victim of this degradation. It was undermined through an effort to fit all the audiences of antiracist activism in the tight corset of “central politics” SYRIZA and then in the even tighter corset of LAE. More recently, the refusal of DEA’s leadership to take any outward initiative about the Macedonian issue during the time it was “hot” – and thereafter any anti-war initiative that confronts greek nationalism and its armaments within the framework of greek-turkish competition – in order not to disturb the unity of the “joint venture”, was characteristic.

3. We need a Left that, based on the aforementioned, will seek alliances first and foremost in the common struggles with other left, class forces, bending every electoral goalsetting to this character of intervention. And not a Left that sees the election of members of parliament as an end unto itself in order to maintain its apparatus and ends up seeking occasional alliances with upstart or nationalistic formations and players.

The nearer elections are drawing and the longer LAE refrains from correcting its words and deeds, the more its leadership will increase the frequency of proposals of electoral or political partnership to every “anti-memorandum” and “patriotic” force outside of the Left, even reaching Pleafsi (Zoi Konstantopoulou), Free Greece, perhaps even EPAM. Regarding these matters, in the last three years DEA’s leadership has chosen, with temporary wavers due to internal and external pressures, to avoid open criticism of allies. They practically tolerated the most paradoxical public appearances of LAE with nationalists and racists, from Kazakis’s talk at LAE’s National Meeting to LAE’s presence at events of nationalist forces recently. Concurrently, at the same time as voting, as a rule, in favour of all references to “patriotic” alliances at the resolutions of LAE’s Political Councils, DEA’s leadership refused to meaningfully pose the

issue of pluralistic public representation and avoided public appearance of DEA officials in the media in order to protect LAE's unity.

The concentration of forces of the fighting Left will most likely concern different forces on different fronts in each separate instance. However, it must be done sincerely, without artificial exclusions. By banishing even those who proposed such a tactic inside it, even though they fought for many years in its ranks, DEA – unfortunately – has by now ceased to be useful for these purposes.

We believe that the above must constitute a common ground for the majority of those in the struggle. For us, additionally, they are interconnected with a missing factor: a powerful revolutionary Left with corresponding anchors in theory and mass appeal. Such a Left cannot exist without a democratic structure.

Bureaucratic or democratic centralism?

The above positions and elaborations are not complete or “self-evident” for the organisations of the Left. It is necessary to constantly update and verify them through practice and live experience. Hence it is necessary to put them through the ordeal of dialogue, within the organisations, but also with the avant-guard of struggles and with society. This can only be done in a democratic regime within the party that favours organised political discussion-dispute, without at the same time retreating from the need of organised joint action. **We support democratic centralism as a method of construction, function and intervention of revolutionary organisations. However, its distortions are so ubiquitous and the political crimes committed in its name so common, that it is necessary to restore its real content.**

Democratic centralism is not “united thought”, nor is it unity

in opinion on tactical issues, but unity in action. It is not the “proprietary” view of the organisation within whose framework nothing is legal unless flowing from and a priori validated by the majority of the CC. Finally, democratic centralism does not mean democracy for the weeks of the duration of the pre-national-meeting process and absolute “managerial prerogative” of the majority of the CC for the entire rest of the year. Members’ rights are not limited to talking and voting at the National Meeting, but concern keeping the leadership in check and co-shaping politics through open discussion.

In the final analysis, the function of any organisation that wants to rise above the level of a **sect** that simply trusts its leaders, is based on political persuasiveness, extroversion and practical validation. However, persuasion presupposes free expression of disagreements, comradely debate. This is twice as necessary in organisations that want to go against the “average consciousness” but have weak membership, since it is them especially that must inspire and make good use of every available human resource. When there are no successes of the leadership that confirm the correctness of the party line, but instead failures; when the ties with social resistance, mass workplaces and the working class are not reinforced, but instead weakened; when the leadership is incapable of acknowledging its mistakes; then any attempts to impose discipline “end up in phrase-mongering and clowning” (Lenin).

DEA’s closed model of “steering” is a bad heritage of IST. According to this model, it is precisely the most serious mistakes of the leadership that must not be acknowledged, because they encroach on its “authority”. The leadership is proclaimed as the quintessence of the organisation, as its allegedly most stable foundation, paradoxically even more so when its failures weaken the organisation. This “culture” has recently gone so far as to practically ban even personal discussion between comrades “outside of procedures”, much less

the distribution of dissenting documents within the organisation. This is a mentality that undermines political discussion, while it obstructs the politicisation of members and their control over the leadership. It is not a coincidence that the turn to the “broad party” was gradually imposed in the years that DEA had not had a National Meeting (2010-2013), without theoretical substantiation and with the members essentially ignorant of the debate inside the CC.

A new beginning

DEA was an organisation of the revolutionary left that attempted a double differentiation:

From sectarianism: The demand for total political agreements akin to a party programme in order for there to exist even elementary joint actions, the view that organisational and administrative predetermination of the political hegemony of the “party” is a prerequisite for the front, the consequent view of a front that functions as a “branch” of the party etc.

From opportunism: The devaluation of programme, the underestimation of the timeliness of the “reform or revolution” dividing line, the views of building a party together with reformism, the views of the front as a substitute of the “party”, which is allegedly dated, the views of antipolitical and “anti-party” movementism etc.

DEA took the responsibility to vindicate a non-sectarian line supported by two fundamental pillars: United front and building a revolutionary organisation and a revolutionary left. DEA has unfortunately abandoned these pillars and no longer serves its original purpose. As for us, we comprehend our own responsibility for this double failure, mainly because we underestimated the problem and delayed our organised reaction. Nevertheless, the goal remains.

From now on, we shall continue to fight the same battle

outside of DEA, insisting on the need to build an independent revolutionary organisation as a prerequisite for effective intervention in society, with the aim of socialist overthrow. Equipped with: The experience, bitter but also fertile, of all these last years. The tradition of revolutionary Marxism and of the historical current on which we draw, since Marx, the 1st International and the Commune, the October revolution, Lenin, Trotsky, Luxemburg and Gramsci. The will to participate with all our forces in political and social/class struggles.

In the field of joint action and alliances, we shall continue to pursue, in workplaces, neighbourhoods and thematic campaigns, common movement initiatives and common political initiatives together with the comrades from LAE, wherever we consider it fertile for the movement and the Left. But also together with all who have parted with SYRIZA and LAE, together with the comrades from ANTARSYA and the rest of the radical-anticapitalist Left.

Faced with the great coming challenges and despite the difficulties for all the social and political Left, we realise that there will be no shortage of opportunities, through battles and procedures, to forge the “metal” that will withstand the high temperatures of class struggle in the coming years and will prepare a new counterattack against the system. A hundred years since the October revolution and fifty since “global May”, we are among those who “remember of the revolution”.

1. Agelidou Lena
2. Adamopulos Tasos
3. Akrivos Sokratis
4. Alexaki Yanna (Denmark)
5. Anastasaki Erofilis
6. Anastasakis Stelios (Germany)
7. Antoniou Eleni
8. Atsalis Yannis
9. Avgoustatos Marios

10. Vagenas Christos
11. Velissarios Andreas
12. Garidi Efi
13. Georgiadou Giouli
14. Dimaki Giota
15. Dimakis Vasilis
16. Dimakis Dimitris
17. Dialinas Kostas
18. Zabetaki Gogo
19. K. Marina
20. K. Ernestina
21. Katopis Christos
22. Katsigiannis Giorgos
23. Kokkinaros Giorgos
24. Kokkinis Apostolis
25. Kodaxis Giorgos
26. Kosmas Panos
27. Kourkoulas Thanasis
28. Kiriazis Giorgos
29. Ligasis Vagelis
30. Liosatos Alexis
31. L. Viki
32. Litska Katerina
33. Loupetis Dimitris
34. Libiki Dioni
35. Makriyannis Giorgos
36. Manolesou Danae
37. Marousi Maria
38. Morella Sofia
39. Morellas Vasilis
40. Mouri Chrisanthi
41. Baltatzi Georgia
42. Benatou Eleni
43. Bitri Lamprini
44. Bouras Kostas
45. Danis Vasilis
46. Ortatzoglou Giorgos

47. Palampouikidou Yanna
48. Pantazi Konstantina
49. Pantazis Dimitris
50. P. Lina
51. Papadometraki Danae (Netherlands)
52. Papageorgiou Elena
53. Papadopoulos Charis
54. Papakostas Vasilis
55. Papanikou Konstantia
56. Papastathis Nasos
57. Perakis Konstantinos
58. Rallis Panagiotis
59. Sardeli Christina
60. Skampa Athina
61. Stamatogianni Kiki
62. Stoupakis Spiros
63. Tsekouras Alexandros
64. Tsekouras Pavlos
65. Tsitsaki Georgia
66. Fakaros Eliseos
67. Xasapi Georgia
68. Xasapi Sasa